

GOUD

27 mei 1966

Goedenavond, vrienden.

Bij het begin van onze bijeenkomst wijs ik u erop, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Denk dus zelfstandig na over alles, wat naar voren wordt gebracht. Ons onderwerp van heden gaf ik de titel:

GOUD

Als metaal bezien heeft het goud betrekkelijk weinig betekenis: het is zacht en kan alleen, vooral omdat het niet oxideert, als oplage of in enkele legeringen vruchtbaar gebruikt worden, maar technisch betekent het verder niet veel. Toch is dit goud op het ogenblik de basis, de motiverende factor, in de gehele wereldeconomie en bij alles, wat daarmee in verband staat. Wanneer je in deze dagen de werkende krachten en hun mogelijkheden wilt overzien, zul je allereerst moeten beseffen, dat dit goud op het ogenblik een van de meest belangrijke dingen ter wereld is. Niet als metaal dus, maar als een - in feite al weer grotendeels fictieve - monetaire maatstaf. Degene, die het meeste goud heeft, is onder deze omstandigheden in feite heerser over de wereld. Dat klinkt vreemd, maar zelfs voor een staatkundig systeem, dat niet op goud is gebaseerd zal dit gelden, omdat het goud nu eenmaal bv. de in- en export mogelijkheden op aarde beheerst. Tot voor kort kon men zeggen, dat de USA de grootste goudvoorraad ter wereld bezat. Maar sindsdien heeft fort Knox nogal enige aderslatingen moeten ondergaan.

Waarom dit belangrijk is? Wel, er zijn in de wereld enkele grote staten, waarvan men niet weet wat zij aan goud kunnen winnen en een goudvoorraad bezitten. Onder meer Rusland met zijn satellieten en Rood-China. Daar het goud voor een beheersen van de internationale handel van het grootste belang is, zal men trachten, waar mogelijk, eigen goudreserve te vergroten. Dit geldt ook voor genoemde staten. In dit verband is het interessant, dat in deze tijd steeds meer goud feitelijk - dus niet alleen op papier - naar Frankrijk afvloeit. Dit gaat ten koste van de goudvoorraad van de USA en wordt via Franse en Zwitserse banken verbreid. Voor een deel zien wij het als "nieuw muntgoud" bv. in West-Duitsland opduiken, terwijl ook baren en sierraden in Europa hiervan worden verhandeld. Vanuit Europa gaat echter gestaag een stroom van goud in verschillende vormen naar het Oosten, onder meer naar Pakistan en India. Er is hier zelfs sprake van een vaak zeer grote goudsmokkel. Misschien vraagt u zich nu af, hoe dergelijke arme landen dergelijke grote hoeveelheden goud op kunnen nemen. De verklaring is eenvoudig: veel van dit goud wordt doorgevoerd en verdwijnt vanuit het zogenaamde Verre Oosten zowel naar Rusland als - in iets mindere mate - naar Rood-China.

De werkelijke economische kracht van deze staten op de wereldmarkt wordt hierdoor groter. Hoe belangrijk een economische kracht, gebaseerd op goud, wel kan zijn, ziet men al heden in verband met Zuid-Afrika. Hier beheerst men een betrekkelijk groot deel van de huidige wereldproductie van goud. De exploitatie van de goudmijnen is hoofdzakelijk in handen van twee maatschappijen. De eerste is de Anglo-American Comp., de tweede is het zogenaamde Rand Mines Syndicate. Beiden hebben een vaak overwegende invloed op andere mijnondernemingen. Dit goud kan nu enkel zonder hinder worden geëxporteerd naar bv. Engeland of USA, wanneer de Zuid-Afrikaners dat goedkeuren. Het is duidelijk dat deze dit alleen goed zullen blijven vinden, wanneer men met woorden, maar niet te zeer metterdaad tegen hun opvattingen van ras en sociaal recht protesteert. Dankzij de invloed van goud en maatschappijen, die andere kostbare metalen delven, blijkt ook de kwestie van Ian Smith in Rhodesia niet zonder meer te worden opgelost. Hij heeft bescherming van de goudbelangen en wordt door belangrijke mijn-syndicaten geholpen. Het gevolg is dat men in feite de staatsgreep toelaat, ook al doet men, alsof men tot heel wat maatregelen bereid is.

Waarom dit goud dan zo belangrijk is? Allereerst wel de psychologische achtergronden: men rekent nu eenmaal met de gouden standaard. Men gaat daarbij zelfs zo ver, dat de productie van goud aan banden wordt gelegd. Het zou op het ogenblik zelfs mogelijk zijn, grotere hoeveelheden goud te produceren tegen een prijs, die beneden de nu geldende waarde ligt. Maar men verbiedt dit. De mogelijkheden tot een synthetisch produceren van goud zijn aanwezig. Dit goud heeft zelfs een zuiverheid van 99,9999% terwijl het normaal gewonnen goud na raffinage meestal een zuiverheid van 97,6 tot 98,3 pleegt te bezitten. Men wenst echter geen aantasting van de gouden standaard en legt deze productie dus, wanneer men haar al wil ondernemen, zoveel moeilijkheden in de weg, dat men eenvoudig daaraan niet kan beginnen, daar het nu veel duurder dan natuurlijk goud zou komen.

Maar ja, de mens heeft zich van goud een god gemaakt, een soort gouden kalf - voor de moderne mensheid zou ik het nog liever de gouden ezel noemen. Lucius Apuleius zou mij daarin, naar ik meen, gelijk geven. Er is dus sprake van een uiterlijke waardering, die geen nutswaardering is, maar eerder een fictieve waardebeoordeling inhoudt. Zolang er echter geen waardering van nut en zeldzaamheid, maar een in wezen niet reële waardebeoordeling wordt gebruikt, is er geen sprake van een werkelijke maatstaf, maar alleen van een systeem, dat berust op een of meerdere in de mens liggende factoren. Goud is zo een fictieve waardebeoordeling in het leven geworden, waarbij alles wordt afgemeten volgens normen van goud en handel. Het geestelijke leven zal, zolang dergelijke waarderingen het gehele menselijke leven regeren, onderworpen blijven aan het goud, en alles, wat daaruit voortvloeit. Als voorbeeld, zie de beslissingen van het episcopaat in Spanje, genomen natuurlijk alleen op basis van het geloof en zijn waarden. Vreemd is, dat de genomen beslissingen echter steeds weer spreken ten voordele van de heersende, de rijkste partij. Waarom? Omdat dit in het geloof "beter" is, of misschien ook wel, omdat het beter betaalt.

Wij zien in België een strijd. Ook hier neemt het episcopaat zijn beslissingen ten voordele en volgens de wil van wat toch in het betreffende geval een minderheidspartij is. Waarom? Misschien wel, omdat de meest chique en rijke heren franstalig zijn? M.a.w. de waarderingen, zelfs binnen het kader van kerk en geloof, de houding van autoriteiten, worden ook hier grotendeels bepaald door het goud. Zelfs in Nederland blijkt dat binnen een bepaalde gemeenschap een gegoede middenstander, die nogal eens grote giften doet, rustig en zonder hinder tv. mag kijken, terwijl in diezelfde gemeenschap een jongmens die zijn belijdenis wil doen - en van deze niet te veel aan gelden verwacht wordt - geen tv. mag bezitten, want dan heet dit opeens zondig. Bedekt. Dit is geen cynisme, dit zijn voor eenieder kenbare feiten. Het gaat ook hier ergens weer om geld en achter het geld schuilt het goud. U hebt geen goud in uw zak. U hebt banknoten. Dezen als goud te beschouwen is natuurlijk een illusie, daar u allen wel weet, dat deze banknoten niet geheel en op voor u realiseerbare wijze door goud worden gedekt. Zou dit wel het geval zijn, dan zou u immers voor elk biljet van fl.10.- een gouden tientje kunnen krijgen. Maar nu kosten die, naar ik veronderstel, rond de fl.40.-, terwijl deze munten binnenkort wel eens op zouden kunnen lopen tot rond fl. 60.- tot fl 75.-. Eens was het anders. U weet wel, dat banknoten geen goud zijn, maar u denkt daarover nog steeds en hanteert ze zelfs nog als goud. Geld = goud, voor u.

Zelfs wanneer u in de geest uitdrukking wilt geven aan de meest belangrijke waarden, dan spreken wij - ook wij - over "het levende goud", "het vloeibare goud", "het gouden Licht" enz. Wat het gevaar in zich bergt, dat wij de werkelijke waarde en kracht van dergelijke dingen niet eens meer zien. Gouden Licht wordt zo iets als een uitbetaling aan allen die van goede afstemming zijn, in kracht enz. Weinigen komen zover, dat zij beseffen dat met de naam "Gouden Licht " slechts een kracht, die een bepaalde stimulans bergt, wordt weergegeven. Zoals men vaak meent er zelf beter van te kunnen worden en niet redeneert: wij hebben een bepaalde taak, en het Gouden Licht kan alleen maar dienen, om ons een juister vervullen van die taak mogelijk te maken. Voor velen is het vergaren van het ruilmiddel de hoofdzaak geworden, ook hier en alles wat men daarmee volbrengt, beschouwt men dan als wel noodzakelijke, maar toch in feite secundaire, goede werken. Wat fout is.

De mens dient dus een andere instelling t.a.v. de waarden van het leven te verwerven. Ik meen, dat de wereld op het ogenblik op een punt is gekomen, waarbij het verwerven van een andere voorstelling van waarden zelfs noodzakelijk is, omdat anders de toestand geestelijk en stoffelijk wel eens zeer snel uiterst kritiek zou kunnen worden. Waarin overigens de geestelijke betekenis van dit onderwerp is gelegen. Dat er op de wereld op het ogenblik sprake is van een steeds

toenemende goud- en geldhonger, is wel zeker, terwijl in kortere tijd gerekend kan worden met grote manipulaties met goud op de wereldmarkt, is ook wel zeker. Het zou mij niet verbazen, wanneer al vóór 1972 een beslissende aanval via de goudmarkten wordt gedaan op de overigens nu reeds wat wankele valuta's als dollar en pond. De werkwijze zal waarschijnlijk wel zijn, dat men zoveel goud in ruil voor producten aan gaat bieden, dat een nationale economie niet meer tegen de geldende koers kan blijven aankopen. Een val van de goudprijs is hiervan het gevolg, waardoor weer het bankwezen in de war geraakt. De meest onverwachte economische ontwikkelingen zullen daarvan ongetwijfeld het gevolg zijn.

Proberen wij een verloop van zaken nog verder te volgen, dan zal volgens mij blijken, dat elke waarde, die niet aan goud gebonden is, in waarde zal gaan dalen. Voorbeeld: enkele Amerikaanse, West-Duitse en andere industrieën worden al nu ondergewaardeerd, omdat de werkelijke waarde van het bezit per aandeel een waarde heeft van zeg rond fl.400.-, terwijl de prijs van het aandeel maar fl.135.- is. Oorzaak? Gebrek aan liquiditeit! Wat, redelijk gezien, kolder zou moeten zijn. Goudgerande aandelen, zoals goudmijnen en aandelen, die op uitkering volgens goudwaarde gebaseerd zijn, blijken in de komende tijd krankzinnig op te gaan lopen. Er zijn daarbij koersontwikkelingen predicabel, waarbij bv. een fonds, dat nu rond 750 doet, voor het een jaar verder is waarschijnlijk al boven de 1000 zal komen te staan. Wat een aanduiding is van de snelle veranderingen, die juist door het goud in deze dagen tot stand gebracht worden. In een wereld, die niet in staat is zich te baseren op de werkelijke waarde van productie en arbeid, maar alles baseert op getallen die van goudwaarde zijn afgeleid, zal men nimmer in kunnen zien, waar de moeilijkheden liggen en men zal zo ook niet in staat zijn, op een economisch gezonde en verantwoorde wijze verder te gaan.

In deze dagen kan men zelfs spreken van een getallenroes. Het is natuurlijk wel aardig om te zeggen, dat een staat 20 of 30% van het volksinkomen nodig heeft voor haar taak. Wat men vergeet, is dat het volksinkomen in getallen van heden geen werkelijk inkomen meer vertegenwoordigt. Men zou uit moeten gaan van een rendement, dat bestaat uit het verschil van de betekenis van de begin- en eindproducten, die in het land gemaakt worden. Daar men de werkelijke belangrijkheid van het produceren nog onvoldende beseft, zal men haast overal te veel arbeid aan de werkelijke productie onttrekken, zodat arbeidskracht en potentiële productie te loor gaan in bv. administratieve processen, die in feite geheel overbodig zijn. Ook zal door een verkeerde opvatting bij de wetgever veel onnodig werk gedaan worden. Stel bv. dat een fabriek te veel werkelijke winst maakt. Zij werkt deze dan weg, door het bouwen van bv. een nieuwe fabriekshal, of zelfs een nieuw en te luxueus kantoor, dat men in feite niet nodig heeft. Dit neemt niet alleen geld, maar vergt bovendien nog arbeidskrachten, die op een ander gebied noodzakelijker zou zijn. Bij instanties zien wij een zelfde neiging om veel te duur te bouwen, zich velerlei luxe en overbodige arbeid te permitteren, met alle gevolgen voor de economie, die daaraan verbonden zijn. Misschien klinkt dit niet al te geestelijk, maar het is, naar ik meen, een juist beeld van de wereld waarin u leeft. Zolang u in uw eigen bestaan waardeert volgens de geldende normen, u bezighoudt met geld, goud, winst, bestaat het gevaar, dat u geestelijk hieraan langzaam maar zeker ten onder gaat.

Nu is de tijd, dat het goud op aarde heerst nog wel niet ten einde, maar de tijd, waarin de economische waarde van het goud als stabilisator kon gelden, zodat het een voor ieder steeds hanteerbare waarde was en bleef, is reeds voorbij. En daarmee is een groot deel van de sociale en economische zekerheden, die men verworven meent te hebben, eveneens bijna ten einde. Denk hier aan het beeld van de gouden ezel, om de betekenis van dit alles voor de mensheid te kunnen beseffen. De gouden ezel wordt tot lastdier door eigen stomme aanbidding van een verkeerde waarde. Zonder dit was hij mens gebleven. Als lastdier komt de ezel na vele omzwervingen eindelijk opnieuw op een punt, waarop het hem mogelijk is zelf een beslissing te nemens, een beslissing of hij de zwarte lotus zal proberen te doden of haar met rust zal laten. Het is in wezen een inwijdingsverhaal. Het goud heeft de mensen op uw wereld wel wat dwaas gemaakt de laatste tijd. Uit de aanbidding van het goud en de getallen zijn vele dingen ontstaan die voor de mensheid een toenemende belasting vormen. Dictatuur bv. En zeg nu niet, dat er in Nederland geen dictatuur bestaat. Het is wel een tamelijk vrijzinnige dictatuur, die zich bezighoudt met een zachtjes en via bedrog en misleiding regeren, maar een dictatuur is het. Er is trouwens geen land ter wereld meer, of een vorm van dictatuur bestaat ook daar. Onvrijheid, gebrek aan persoonlijke ontwikkeling in vrijheid, gebrek aan besef t.a.v. persoonlijke

aansprakelijkheid, een beperking van de voor u bereikbare waarheid en waarheden. Zo is bv. in de USA een grote munitiefabriek door een ongeval getroffen. Ik kan u echter al nu met zekerheid zeggen, dat men u het fijne van de zaak nooit zal mededelen, omdat publiciteit hier strategische en politieke consequenties zou hebben en bv. de onderhandelingspositie van de USA tegenover West-Duitsland minder goed zou maken.

Dergelijke problemen en de oplossing daarvan door middel van geheimhouding, onvolledige en onjuiste voorlichting, zal een steeds grotere rol gaan spelen bij uw persoonlijke benadering van het leven. U zou in feite al nu een keuze moeten doen, maar dit wordt u moeilijk gemaakt, omdat in u het goud - en geld - nog als een absolute waarde wordt beschouwd. Als u nu maar doet, alsof u van het bedrog en de onjuistheden niets bemerkt, krijgt u vele beloften en zelfs vele getallen, maar geen werkelijke gaven of toename van waarden, die u niet zelf tot werkelijkheid weet te maken. Zou u echter openlijk steeds weer zeggen, wat u weet en ziet, zo zou men u achtervolgen en u de "voorrechten", die in wezen menselijke rechten zijn, eenvoudig ontnemen. Dit geldt niet alleen materieel of politiek, maar blijkt zelfs geestelijk een rol te spelen: het kweken van een schuldcomplex bv. door uitstoting uit de kerk, de gemeenschap e.d.

Zou u bv. zeggen, dat de vele eigenaardige beslissingen van het Vaticaan in de laatste tijd wijzen op een onzekerheid t.a.v. eigen taak en rechten, zodat de pretentie van onfeilbaarheid in geloofs-zaken en het recht tot het leiden met gezag van de gelovigen wel meer pretentie en misleiding dan wat anders zouden kunnen zijn, dan zal men u onmiddellijk verbieden dit te zeggen, omdat hierdoor een "volksdeel beledigd wordt". Als er, raar genoeg, mensen beledigd worden, moogt u zelfs de meest opmerkelijke feiten eenvoudig niet zien. De gewoonte blind te zijn voor vele dingen, wordt in het dagelijkse leven steeds weer aangemoedigd. U mag bv. wel zien en zeggen, dat vele groepen pretenties hebben, die zij niet waar kunnen maken, maar u mag niet zeggen, dat degenen, die deze pretenties hebben, zonder ze ooit waar te kunnen maken, oplichters zijn. Op het ogenblik is er overigens weer een soort uitverkoop van pretenties, want binnenkort zijn er weer verkiezingen.....

Als wij de mens los kunnen maken van zijn gebondenheid aan het goud en de daarvan afgeleide waarden, hebben wij echter nog niet voldoende bereikt. Ook wanneer men dit alles beseft, zal er nog een keuze gedaan moeten worden: wenst men eigen voordeel en denkt men in de maatschappij ook voortaan hoofdzakelijk egoïstisch? Dan kiest men de zwarte lotus en zal men de witte lotus aan blijven vallen. Met als gevolg, dat men een lastdier, een ezel, zal blijven. Want dan is er geen bevrijding, geen verlossing mogelijk. Komt de mens echter eenmaal zover, dat hij - omdat geld en geloften geen waarde meer hebben en men zelfs met alle maatregelen niet meer kan rekenen op enige waardevermindering van valuta of zekerheid van werkgelegenheid - dat hij wel gaat werken met de meer geestelijke waarden en mogelijkheden, waaraan men nu al te vaak geheel voorbij gaat, dan zal de mens bovenal gaan zien naar alles, wat er werkelijk is en weigeren alleen maar te kijken naar alles, waarvan men zegt, dat hij het móet zien. Dan heeft men de keus tussen een aanvallen van alles, wat oneerlijk en onjuist is, en een zelf het juiste doen, zonder eisen aan anderen te stellen. Dit laatste zou geestelijk een grote stap voorwaarts betekenen, terwijl het in de materie een van de laatste heiligdommen van de moderne wereld zou aantasten: het principe van winst.

Dit komt ook voort uit de aanbidding van het goud. Vreemd is het hierbij te moeten constateren, dat het principe van winst zelfs in z.g. goudloze systemen zelfs in de Sovjetunie een rol speelt, al wordt de winst daar niet in munten geteld, maar in propaganda en verbruikswaarde, waarbij verbruik zonder propagandawaarde niet gewenst wordt, evenals men in de kapitalistische wereld niet alleen om de verbruikswaarde wil produceren, maar een zekere winst eist. Zo bijvoorbeeld de Rus, die zelf een tv. toestel koopt, betaalt naar verhouding voor een slechter product veel meer dan u. Bepaalde instellingen kopen echter een beter toestel voor minder geld, omdat hier de propagandistische werking van de tv. meer tot zijn recht komt. Overigens, in de verkoop naar de particulier wordt op een tv.-toestel in het westen een winst genomen van rond 72%, waarvan rond 30% voor de handel. In Rusland is de winst 84%, terwijl de handelskosten rond 17% bedragen.

Indien de mensen nu eens gaan kijken naar de werkelijke tegenwaarde, die voor iets moet worden gegeven en niet alleen maar letten op hetgeen zij willen hebben, zodat men rekent in de

arbeid, die men moet presteren en de zorgen, die men zich moet maken om iets te verkrijgen, dan zal men eerst geen grote winsten meer gedogen, terwijl men kosten als gevolg van irrationele productie eenvoudig afwijst. Men zal dan zeggen: men heeft geen recht op een dergelijke winst. Ik moet immers ook werken voor alles, wat ik hebben wil. Laat dan een ander maar net zo hard werken als ik. Wanneer men uit mij een slagje wil slaan, koop ik eenvoudig niet. Wanneer bv. een arts meent, dat hij meer geld moet vragen voor zijn diensten, zal de verstandige mens zeggen: kan deze man goed van zijn werk leven? Ja? Dan heeft hij geen recht om hogere eisen te stellen. Arbeid en kennis zijn belangrijk, maar mogen daarom nog niet voeren tot een monopolie, waardoor men voor weinig werk veel geld wil hebben dus veel winst wil maken. Zoals men een politicus niet meer zal vragen: welke rang hebt u en welk salaris is nodig, om in overeenstemming daarmee te leven, maar zal zeggen: "U werkt voor een ideaal. Wat u had, moet u natuurlijk kunnen behouden. Maar u hoeft niet beter te worden van uw idealistische diensten aan ons", en als men daarmee niet akkoord gaat, zal men zeggen: "Wel, het gaat jou om het salaris en niet om de principes die je zegt te vertegenwoordigen". Tot op heden wordt echter overal alles door een soort ruilhandelssituatie gebaseerd op het maken van winst, "het beter ervan worden" bepaald.

Zelfs in de contacten tussen mens en God ontmoeten wij voorstellingen als: indien ik God een weinig geef, zal ik daarvoor veel terugkrijgen... Men meent zelfs wel, dat men, door wat te leren en zich enige moeite te getroosten in dit leven, voor eeuwig als een heilige of ingewijde in het hiernamaals zal kunnen leven. Dit is dwaas. Een mens, die eenmaal vrij wordt van de bindingen van goud en winst, zal echter stellen: wat ik kán doen, is voor mij de norm van mijn bestaan. Te bereiken wat ik materiëel en geestelijk kan bereiken, is mijn plicht. Ik moet mijzelf in waarde behouden en vermeerderen. Dit kan niet door anderen gedaan worden, of aan anderen ontleend worden, maar alleen aan mijn eigen werk. Zelfs hier bij de Orde zijn mensen, die in winst denken. Zij redeneren, dat de Orde hen nu wel wat kost, maar dat hierdoor zoveel verdienste wordt vergaard, dat dat er later ruimschoots uit zal komen. Zij vergeten daarbij, dat dit grotendeels aan hen zelf ligt. Op een avond als deze kan men een onnoemlijk grote winst boeken, wanneer men niet denkt aan mogelijke bereikingen, maar zich afvraagt, wat nu voor het eigen Ik belangrijk is en daarmee zelf werkt. Men mag dus niet vragen, dat de gehele avond voor het Ik belangrijk is, maar moet zorgvuldig die punten uit het geheel putten, die voor het Ik werkelijk belangrijk kunnen zijn en daarmee zelf iets doen, daarmee voor zich iets van geestelijke waarde bouwen. Als een kweker een plant plant, zo moet men deze dingen verzorgen en bewerken tot zij bloeien en vrucht kunnen gaan dragen. Dan is er volgens de opvattingen van deze tijd, echter geen sprake meer van een werkelijke winst, omdat men dan zelf veel werk moet verzetten. Door een wegvallen van het wistprincipe zal de mens zich genoopt zien, zelf weer creatief en kritisch te worden. Er zal geen stimulans meer zijn voor werkzaamheden, die in wezen geestdodend zijn. Men zal dergelijk werk alleen nog volbrengen, wanneer men daarin zichzelf kan uiten, daarin zelf iets vindt, wat voor het Ik belangrijk is of waarin men een band met de gemeenschap vindt, die voor het ik van belang is. Het werk zal dan geen 'taak' meer zijn, maar een vorm van zelfexpressie en zelfvervulling.

De levenshouding, die hieruit voortkomt, brengt met zich, dat men ook geestelijke waarden, die nu al te vaak onderdrukt worden, weer geheel zal gaan uiten. De mens, die God in zich gevoelt, zal weer profeteren, wanneer hij meent, dat dit mogelijk is en niet enkel onder bijzondere omstandigheden, maar altijd, wanneer hij voor zich de neiging hiertoe gevoelt. De mens, die in zich voelt dat het goed is, op een bepaalde wijze te leven - als naturalist bv. - zal zich niet meer afvragen, wat anderen daarvan denken, maar het eenvoudig doen, omdat het een vervulling van eigen leven en denken betekent en de rest er niet op aan komt. Het komt er niet meer op aan, of het iets kost, of er iets mee verdiend kan worden, het gaat er alleen nog maar om, dat men zichzelf is. Zo zal ook de toekomst van minder belang worden, daar voor een mens, die zichzelf wil uitdrukken, niet morgen, maar vooral het heden van belang is. Ook hier maakt het goud nu nog veel onmogelijk, daar men geld en goed al te veel beschouwt als een wissel, die op morgen getrokken wordt, zodat men nu reeds zal moeten gaan zien, hoe men aan de eisen van morgen zal kunnen voldoen. Voorbeeld, zie de sociale maatregelen in Nederland. Het klinkt alles mooi en goed, maar in feite wordt er een wissel op morgen getrokken. De moeilijkheid is niet de reeks van voordelen, die men vandaag daarvan geniet, maar de vraag, wie morgen voor deze dingen de rekening zal moeten gaan betalen. Daarbij komt nog, dat de zogenaamde sociale rechtvaardigheid niet werkelijk voortkomt uit een besef dat in het volk bestaat, maar eerder het

product is van een handeltje, waarbij wordt uitgerekend, wat men vandaag aan winst – bijvoorbeeld politiek – kan boeken met bepaalde maatregelen en beloften en zich maar weinig bekommert om de vraag, wie morgen de rekening zal betalen. Dit is een vervalsen van de sociale waarden.

Als wij het Gouden Licht zien, zo weten wij, dat dit een verfraaiing betekent van ons geestelijk leven, wanneer wij die zachte invloed kunnen beleven. Velen willen echter dit Licht in zich opslaan, zoals een gierigaard zijn goudstukken opslaat in een oude kous. Dan verliest het Gouden Licht echter veel van zijn betekenis. Het Gouden Licht is belangrijk, krachtig, geestelijk krachtig, stimulerend en kostbaar, wanneer het in ons werkt. Wij moeten een eenheid met dit Licht bereiken, maar mogen het nooit als een soort waarde hanteren, daar het dan voor onszelf niet werkzaam is, terwijl wij bovendien nimmer werkelijk zullen kunnen weten, wat het is en zo de band met het Hogere, die daarin is gelegen, dus niet zullen kennen. Dit is dan de hoofdzaak van mijn betoog. Gezien het karakter van de avond heb ik het zo eenvoudig mogelijk gehouden. Ik eindig met een korte prognose.

1. Vanaf september zullen schommelingen op de goudmarkt voorkomen, die de onderlinge verhouding van de valuta's beïnvloeden en een toename van zogenaamde crisisverschijnselen met zich zullen brengen, vooral voor verschillende grote staten, waaronder ook Frankrijk, Engeland – waar al een crisis aan de gang is – en de USA, waarin wij ook reeds nu een noodtoestand zien, die echter versluierd wordt door de doden van Vietnam.

2. Het onttrekken van goud aan de westelijke reserves neemt zozeer toe, dat voor het einde van dit jaar al vele maatregelen hiertegen genomen zullen moeten worden. Het zal echter blijken, dat deze maatregelen op de internationale effectenmarkt een zeer negatieve invloed uitoefenen.

3. In de komende vijf jaren zullen alle waarden, die op goud zijn gebaseerd, evenals de prijs van dit metaal, sterk oplopen. Er zijn zelfs bepaalde fondsen, die binnen jaar hun waarde zullen verdubbelen.

4. Men zal in de komende tijd moeten rekenen met vele omwentelingen, die ook in sterk georganiseerde rijken als bv. Rusland en China plaats zullen vinden. Reken in dit verband met enkele debacles van de USA, terwijl Rood-China politiek en anderzinds, ook wetenschappelijk, goede resultaten zal gaan boeken. De Europese industrie als geheel krijgt vele zware slagen te verwerken. In de USA vallen grote klappen, vooral binnen het raam der ijzer- en staalverwerkende industrieën.

Economisch zien de komende jaren er dus vanuit het huidige standpunt niet erg aantrekkelijk uit. Er zijn echter zoveel krachten van Licht aanwezig en zoveel mogelijkheden voor de mens om in zich een evenwicht te hervinden dat sterker is dan alle uiterlijke schijn, dat men in de komende jaren de waarheid zal leren zien en zo het "innerlijke goud", dat in feite een besef van het Goddelijke Leven is, een elixir vitae, in zich verwerven kan en zo het aurae vitum, het levende goud in de mens in de plaats zal kunnen stellen voor alle tot op heden nog onontbeerlijk schijnende misvattingen omtrent het leven, die wij aantreffen in de z.g. economie en de z.g. politiek. Dan zullen steeds meer mensen een geestelijk bewustzijn bereiken, waardoor zij geestelijke krachten gaan gebruiken als een normaal deel van hun werkelijkheid en zo tot werkelijke bereikingen komen, terwijl zij in de wereld steeds meer zullen vragen naar de werkelijke feiten en mogelijkheden. Voor degenen, die hun kapitaal in aandelen hebben belegd, zullen de komende jaren misschien wat somber lijken, maar voor allen, die zich daaraan niet gebonden weten, belooft dit alles een betrekkelijk snel weer betere wordende toekomst. Heeft u commentaar?

Vraag: Wat zal men dan gebruiken in plaats van goud?

Antwoord: Op het ogenblik is de gouden standaard een soort noodzaak om een gemeenschappelijk aanvaarde ruileenheid te verkrijgen, waardoor ruilhandel van producten mogelijk wordt plus financiering daarvan. Valt het goud als feitelijke waarde weg, dan zal men daarvoor in het begin andere, een desnoods hypothetische eenheid gaan stellen. Uiteindelijk komt men tot een zich baseren op het productievermogen van een land, staat of groepen. Elk

volk zal dan naar eigen productie en mogelijkheden kunnen leven en handelen, maar alleen op grond van feitelijke prestatie handel buiten eigen bereik kunnen drijven. Hierdoor zullen juiste verhoudingen tussen interne en exoterne handelsverhoudingen ontstaan. Een vrijer handelsverkeer op de wereld zal het resultaat zijn, terwijl men steeds minder zal hoeven te werken met subsidies, tol, gesloten grenzen, toelatingsquota e.d.

Er zal sprake, zijn van een vaste mogelijkheid tot verwerven, die buiten eigen groep bestaat, op grond van een elk jaar herziene handelsmogelijkheid, op grond van de productie van het afgelopen jaar. Allereerst betekent dit, dat intern een geldwaarde kan worden gehanteerd, met vaste koopkracht, terwijl de mogelijkheid tot aankoop buiten eigen groep elk jaar zal variëren volgens de eigen verdienste - productie - van de groep. Later zal zelfs intern een kwestie van vraag en aanbod bepalend worden voor de waarde van de ruilmiddelen. In de praktijk komt dit erop neer, dat de moderne economische verhoudingen nog enige tijd blijven bestaan, maar dat men steeds minder met geld en steeds meer met goederen zal gaan rekenen, daar het geld een steeds onzekerder waarde wordt. Denk aan de tijd van de inflatie in Duitsland. Sparen zal men niet meer, daar eenheden, die men heden belegt, morgen misschien niets meer waard zijn, terwijl goederen hun verbruikswaarde blijven behouden. Slechts een zuiver doelsparen op korte termijn zal nog langere tijd blijven voorkomen.

Banken zullen minder belangrijk worden hierdoor. Eenieder zal kunnen beschikken over een deel van het werkelijke volksinkomen en wel op basis van zijn eigen bijdrage aan de volksprestatie. Een voordeel hiervan is, dat een zich toeëigenen van een groot deel van het volksinkomen door buiten eigen land of groep bestaande interessengroepen hierdoor onmogelijk zal worden, zodat ook de invloed van monopolie nastrevende kartels en pressiegriepen verdwijnt. Er is hieraan nog veel meer verbonden, maar hiermede wil ik volstaan. Ik wil slechts nog opmerken, dat dit geen Bellamy-systeem is, daar eenieder zijn aandeel in het inkomen van het geheel ontleent aan zijn betekenis voor dit geheel en niet zonder meer dus een gelijk deel zal ontvangen, als alle anderen, zelfs indien een minimum misschien wel aan eenieder toegekend zal worden.

Reactie: Dit is een aantasting van de oude orde - of wanorde!

Spreker: Inderdaad, wanorde. De wijze van productie en handel, die deze wereld nu beheerst, is namelijk niet ordelijk, maar slechts een verspilling van vele krachten en materialen. Daarom is dit ook niet te vermijden. In de plaats daarvan een leven, waarin behoefte en productie prijsbepalend werken en geen maatregelen worden genomen, om kunstmatig wijzigingen te veroorzaken. Als de mens mens wil blijven en geen verlengstuk wil worden van zijn machines en verbruiks bevorderende organisaties, kan het moeilijk anders. Hiermede beëindig ik mijn onderwerp en wens ik u allen een goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden.

Deze vragenrubriek is een experiment. Als daarvoor voldoende belangstelling bestaat - dit kunt u aan het bestuur kenbaar maken - zullen wij gedurende het jaar deze beantwoording van uw vragen gedurende het tweede deel van een bijeenkomst meerdere malen herhalen. Daar ik aanneem, dat er nogal wat vragen zullen zijn, zal ik ze zo kort en bondig mogelijk beantwoorden. Neem het mij dus niet kwalijk, wanneer ik geen lange vertogen houdt naar aanleiding van uw vraag. Mag ik punt één van u?

Vraag: Proeven met l.s.d. tonen, dat sommige personen kosmische belevingen hadden, dat anderen agressie vertoonden, verlies van decorum, beleving van jeugdsituaties e.d. Waardoor ontstaat dit verschil? Is het te voorzien?

Antwoord: Bij toediening van I.s.d. ontstaat een splijting van de persoonlijkheid, waarbij het onderbewuste een zeer sterke invloed gaat uitoefenen op beleving en handeling. Hallucinaties zijn slechts een van de vele werkingen. Als wij weten, hoe de onderbewuste persoonlijkheid van een mens ongeveer is, zullen wij ook kunnen zeggen, wat de resultaten van een toedienen van I.s.d zal zijn. Toch dient men er rekening mee te houden, dat juist de diepste verborgen delen van de persoonlijkheid in dit geval op de voorgrond gaan treden, zodat een benadering van de waarschijnlijke reactie wel mogelijk zal zijn, doch een absolute predictie onmogelijk zal blijken te zijn.

Vraag: Graag een goede definitie van de ziel

Antwoord: De ziel is de goddelijke kracht die de kern van het wezen vormt en altijd met het goddelijke verbonden blijft, ofschoon zich rond deze kern een bewustzijn vormt, de z.g. geest, die zich als afzonderlijk bestaand en gescheiden van God levende kan ervaren en zo persoonlijke belevingen, uitingen en zelfs wil mogelijk maakt.

Vraag: Is het bij genezingswerk moeilijker jezelf te behandelen dan een ander? Zo ja, waarom?

Antwoord: Het is moeilijker jezelf te behandelen, omdat een objectieve benadering van het eigen Ik veel moeilijker is dan het objectief benaderen van een ander. Bovendien is men over het algemeen veel sterker onder de indruk van eigen lijden dan van het lijden van anderen. Een zich juist instellen op de werkelijke oorzaak van de ziekte en een erkennen van de juiste graad daarvan is dus veel moeilijker.

Vraag: Is de legende van St. Joris en de draak een bewuste versluiering van de mythos van Mitras en Tauros?

Antwoord: Het is geen bewuste versluiering daarvan, maar een voortzetting van de heldenlegenden, die wij altijd kennen. Legendes, waarin niet alleen draken, maar ook geheimzinnige spookridders, tovenaars, reuzen en jonkvrouwen een rol plegen te spelen. Deze legendes, voortkomende uit de fantasie van de troubadours en verhalenvertellers, die aan de hoven van de edelen en zelfs vorsten pleegden te vertoeven - en tot doel hadden het gehoor te boeien en te vermaken - werden door de christenen vaak geprojecteerd op de figuren van heiligen. St Joris en de draak is een typische weergave van de heldenlegendes en verhalen, die door de bardes en troubadours werden voorgedragen.

Vraag: Zijn de stenen van Stonehenge op Salisbury Plain daar geplaatst door reuzen? Of is dit slechts een legende?

Antwoord: Zij zijn daar niet geplaatst door reuzen, maar door mensen die, ook vanuit een modern technisch standpunt gezien, wisten hoe met zeer eenvoudige middelen en de werkkraft van mens en dier grootse prestaties te bereiken. Ook de pyramiden zijn niet door reuzen gebouwd. Toen de kennis teloorging, kon het nageslacht voor het bestaan van dergelijke bouwwerken echter alleen een verklaring vinden door te denken aan tovenaars of aan reuzen, die immers het voor de mens nu onmogelijke wel en zonder veel moeiten zouden kunnen volbrengen.

Vraag: Kunt u iets vertellen over geheugen en herinnering, ook over het punt van inslapen, dat wij ons nooit kunnen herinneren?

Antwoord: Het directe geheugen is het totaal der direct te recapituleren punten van herkenning of beleving. Anders gezegd, in het geheugen worden alle indrukken vastgelegd, die het ik ondergaan zal, terwijl alle waarnemingen en erkenningen, die het ik zintuigelijk opdoet, daarin eveneens worden vastgelegd. Daarvan blijken echter voor het bewustzijn alleen die indrukken direct toegankelijk, die ofwel vaak herhaald worden, ofwel een bepaalde en vaak sterke emotionele inhoud bezaten. De andere impulsen en herinneringswaarden zijn dus niet onmiddellijk bereikbaar en zullen alleen door bijzondere omstandigheden weer voor het bewustzijn kenbaar worden. Dit laatste deel zal men vaak onderbewustzijn noemen in plaats van

geheugen. Men kan zeggen, dat de impulsen van herinnering en onderbewustzijn bestaan, dankzij ontvangen zenuwimpulsen, welke in een wijziging van de doorlaatbaarheid van de hersencellen worden vastgelegd, waardoor een wekken van de in andere cellen bestaande impulsen in een bepaalde volgorde wordt bepaald. Is eenmaal een zogenaamde denkspoor binnen de hersenen tot stand gekomen, dan zullen nieuwe impulsen de neiging vertonen een verbinding met de al sterk doorlaatbare bestaande kanalen te vertonen, zodat elke nieuwe impuls niet slechts een herinnering i.v.m met het bestaande denkspoor naast eigen belevingswaarde in zich pleegt te houden, maar tevens een bias in de belevingswaarde optreedt.

Het punt van inslapen is over het algemeen een punt van volkomen ontspanning, zodat hierin geen bewust denken meer plaats vindt, doch slechts een onbewust - ofschoon vaak nog wel associatief - denken optreedt. De onbewuste persoonlijkheid domineert dus al het denken, voor de eigenlijke slaap optreedt. Dat betekent dat voor een bewuste persoon - via het bewust toegankelijke geheugen dus - het punt van inslapen moeilijk vaststelbaar zal zijn en zelfs de overgang van droom tot werkelijkheid of omgekeerd moeilijk beseft wordt. Slechts als men voor het inslapen een bijzonder sterke impressie had en bovendien na het ontwaken in staat is, de herinnering aan de verdere processen van geheugen en denken onmiddellijk vast te leggen, zal men zich de droom kunnen herinneren en zelfs zich het punt van inslapen wel te binnen kunnen brengen.

Reactie: Dit is zuiver stoffelijk. Toch is een herinnering aan vroegere incarnaties wel eens mogelijk.

Spreker: Dit is inderdaad mogelijk, doch slechts als vanuit de geest - dus niet vanuit de stof - de impulsen, die aan deze herinneringen verbonden zijn, in de hersencellen worden vastgelegd. Dit, daar het stoffelijke denkproces en vooral het bewuste denkproces nu eenmaal een procedure is, die via de werking van de hersencellen en voornamelijk wel de cellen van de hersenschors, plaats vindt. Neem mij dus niet kwalijk, dat ik blijf volhouden, dat alle stoffelijke denken, ook wanneer het abstracte waarden of herinneringen omtrent vorige levens omvat, een stoffelijk proces is. In de geest bestaan er andere mogelijkheden en is de waarde van het geheugen vastgelegd in verschil van potentialen binnen het gehele Ik. Een behandelen hiervan zou echter meer tijd vergen, dan wij op het ogenblik ter beschikking hebben.

Vraag: Waren, toen God de aarde schiep, de eerste levensvormen al beziel, of geschiedde dit eerst later? Verder spreken wij bij de mens over de ziel als een waarde, die de schakel vormt tussen lichaam en geest. Kunt u hierover iets zeggen?

Antwoord: De laatste vraag berust op een bepaalde formulering. Zoals u al bemerkt hebt, wijkt onze formulering enigzins hiervan af, daar wij de geest als bewustzijn beschouwen, maar de ziel als de goddelijke kern van het ego, zodat zij voor ons een alles beheersende factor en niet slechts een schakel is. De ziel is dus de basis van elke geestelijke en stoffelijke uiting.

Wat de eerste vraag betreft, toen God de aarde schiep, schiep hij gelijktijdig het gehele Al. Er is dus geen sprake van een afzonderlijk scheppen van de aarde, er is één werkelijke scheppingsdaad, die de werkelijke uiting Gods omvat en de aarde mede omvat, zoals zij was, is en worden zal. Het is dus de totaliteit en niet slechts de beginfase. Het zal u duidelijk zijn dat, waar zover ons bekend, God slechts scheppen kan uit zichzelf en in zichzelf, dat zijn wezen in al het geschapene onmiddellijk en voortdurend aanwezig zal zijn, zodat volgens onze formulering alles beziel is vanaf het ogenblik, dat het bestaat, zij het als mogelijkheid of als realiteit.

Vraag: Onlangs beluisterden wij een gastspreker, die de enorme waarde van "aanvaarding" voor de geestelijke bewustwording in het licht stelde. De taak van de mens is dus alles, zelfs zichzelf, geheel te leren aanvaarden. Hij is zich van zijn onvolmaaktheid echter wel bewust en streeft er naar de perfecte harmonie te bereiken. Hierin ligt een schijnbare tegenspraak. Licht de oplossing van het raadsel soms in de tweeledige kringloop van de ziel, de grote en de kleine?

Antwoord: Neen. De oplossing van de schijnbare tegenspraak is veel eenvoudiger! Bouwen zal eerst mogelijk zijn, wanneer je voordien de condities waaronder het bouwen dient te geschieden,

hebt aanvaard. Aanvaard je de condities niet, dan zullen alle pogingen om volgens eigen voorstelling en verlangens te bouwen, slechts mislukking en geen geslaagd bouwwerk ten gevolge hebben. Daarom zal de mens zichzelf en de wereld eerst moeten aanvaarden, zoals zij zijn, voor hij, dankzij deze aanvaarding, in zich werkelijke correcties tot stand zal kunnen brengen. Aanvaardt men zichzelf niet, zoals men werkelijk is, dan zal men illusies over het eigen Ik en mogelijkheden koesteren en daarvan uitgaande, geen werkelijke resultaten voor en in zichzelf kunnen bereiken. Althans niet resultaten, die door de mens bewust voorzien en gewild werden.

Vraag: In de laatste tijd stelt de ODV het begrip: "niet-zijnde zijn" op de voorgrond van de bovenzinnelijke werkelijkheid. Niettemin gaat het Ik-heids-besef nimmer verloren, zelfs als het één lijn wordt in de uitbeelding van de godsgedachte. Valt er iets voor te zeggen de uitdrukking te wijzigen in: "niet-zo-zijnde zijn", omdat de absolute ontkenning, die in de eerste term is gelegen, niet aanvaardbaar schijnt?

Antwoord: Het "niet-zijnde zijn" is een "contradictio in terminis" vanuit de menselijke gedachtengang. Dit geef ik toe. Maar aangezien het zijn door de mens altijd als een gelimiteerd zijn wordt erkend en gezien, meenden wij met deze uitdrukking weer te geven dat de mens vanuit het bewuste zijn, het gelimiteerde bestaan, komt tot het niet gelimiteerde en daardoor als zijn niet meer omschrijfbaar of menselijk kenbare bestaan, waarin de persoonlijkheid wel zichzelf blijft, maar optreedt als een deel van een totaliteit zonder persoonlijke uiting, daar het Ik in het geheel bewust opgaat en zo, vanuit menselijk standpunt, ophoudt als kenbare eenheid te bestaan, dus niet meer is. Is deze uitleg voldoende?

Vraag: In de graalverhalen wordt grote betekenis gehecht aan het stellen van de vraag naar alles, wat op de graal betrekking heeft. Indien de vraag achterwege blijft, zal de zoeker geen graalridder worden. Is het de bedoeling, hiermede het inzicht te wekken, dat een juist gestelde vraag een innerlijke beantwoording met zich brengt?

Antwoord: Niet onjuist gesteld. Men zou kunnen zeggen: een mens is eenvoudig en zal in die eenvoudigheid kunnen erkennen en aanvaarden, maar reageert niet. Hij heeft dus in zijn eenvoudigheid van besef niet de mogelijkheid meer te worden, dan hij is. Men kan echter als persoon ook meerzijdig worden. Men stelt dan wel vragen, maar alleen in verhouding tot een verband met zichzelf. Hierdoor wordt het gemakkelijker de eigen persoon te kennen en te definiëren, maar toch beziet men de wereld nog slechts vanuit zichzelf. Dan bestaat er nog de veelzijdigheid, waarbij de vraag niet meer alleen op het Ik betrekking zal hebben, maar de uitdrukking wordt van het innerlijk gevoelen van een behoefte de samenhang der dingen te erkennen, onverschillig of deze nu betrekking hebben op het eigen Ik of niet. Uit deze veelzijdigheid van denken en reageren komt een erkennen van de goddelijke werkelijkheid voort. Waar deze werkelijkheid erkend wordt, is men inderdaad 'graalridder' omdat men in zichzelf, de graal van het ego, het kosmische geheim bewaart. Vandaar deze voorstelling.

Vraag: Als in een totalitaire staat alle eigendommen staatseigendom worden, wordt het onderhoud dan ook door de staat bekostigd, of zal er verval te constateren zijn?

Antwoord: Wanneer de staat zich alle eigendommen toeëigent, gedraagt zij zich t.a.v. het eigendom helaas als een normaal eigenaar. Wat helaas inhoudt, dat zij alleen werkelijke aandacht besteedt aan die delen van het eigendom, waarbij haar dit op grond van prestige, politiek of andere redenen wenselijk toelijkt. Hieraan zal zij inderdaad alle aandacht besteden en dus resultaten behalen, die voor een normale eigenaar niet haalbaar zijn. Waar zij echter geen belangstelling geven wil of kan, omdat dit volgens de staat en haar vertegenwoordigers op het ogenblik niet opportuun of futiel is, zal zij het bezit verwaarlozen. Daar geen protest hiertegen op werkzame wijze mogelijk is, zal de verwaarlozing een veel grotere omvang aanemen dan bij een particulier, omdat deze nog zijn "eigendom" wil behouden, terwijl de staat aan het object in kwestie slechts denkt als een onbelangrijke factor in het geheel van het bezit.

Wij kunnen dan ook zien, dat in totalitaire staten als bv. Sovjet-Rusland, voor haar "bezit" vaak zeer veel doet en zo veel meer tot stand brengt dan een particulier ooit zou kunnen doen. Hierbij houdt zij echter alleen rekening met "redenen van staat" en zal dus zeer vele waarden en

mogelijkheden, waar een particulier wel aandacht aan zou moeten besteden, eenvoudig geheel verwaarlozen. Het resultaat is dan ook, dat wij in dergelijke landen geen tussentrappen zien tussen het nieuwe, het belangrijke en daarom goed onderhouden oude en het normale. Er is voor dergelijke staten alleen sprake van krotten, die men verwaarloost, omdat men toch van plan is, te zijner tijd deze te vernieuwen, en het nieuwe, dat zo goed mogelijk wordt onderhouden, omdat dit aanzien en daarmee het belang van de staat vertegenwoordigt. Dit geldt zowel voor industrieën, huizen, bezit als andere waarden als b.v. openbaar verkeer enzovoort enzovoort.

Vraag: Welke betekenis moeten wij toekennen aan het woord "monade" dat nog niet is omvat in uw omschrijving van het begrip ziel?

Antwoord: De monade omvat niet slechts een persoonlijkheid, een persoonlijk bewustzijn of geest, zoals de ziel, maar kan een groot aantal persoonlijkheden, die elk voor zich afzonderlijk bewust zijn, in zich samenvatten tot een groot en complex wezen, dat bv. een rasseneigenschap, een rassenbestaan of soortbestaan kan uitdrukken, of een combinatie van rassen, volkeren e.d. Het verschil ligt dus in het feit, dat het begrip monade ook, wanneer hieraan een persoonlijk bewustzijn wordt toegekend, zich niet beperkt tot een enkele persoonlijkheid. Voorbeeld: wij kunnen over de monade en zijn werking spreken, wanneer wij het oerbeeld van de Rode Adam van toepassing verklaren op de ganse mensheid; men kan dus zeggen, dat het oerbeeld van de mens optreedt als een monade voor het geheel van de mensheid. Is dit voldoende?

Vraag: Is het u bekend, dat het hart van Jezus nog werkte na de afname van het kruis? Dit wordt beweerd in het boek: "Jezus niet aan het kruis gestorven, een documentatieverslag over het graflijnen van Jezus" door Kurt Berna. Jezus zelf zou in 1947 aan een jonge Duitser uit de weermacht doorgegeven hebben: .... Mijn lichaam was levenloos maar niet dood, het hart klopte nog". Hypothese: Jezus is kort na de afname in het linnen gelegd, toch zijn duidelijke bloedsporen op het linnen aanwezig. In 1959 heeft Berna de paus gevraagd het linnen volgens de procedure als bij de Dode Zeerollen gebruikt, te mogen onderzoeken. Dit werd geweigerd.

Antwoord: Hier wordt dus een gehele theorie opgebouwd op grond van een aantal niet bewezen feiten en stellingen, o.m. dat het als relikwie bewaarde graflijnen ook inderdaad het graflijnen zou zijn, waarin het lichaam van Jezus gewikkeld is geweest. Kort gezegd het volgende: Jezus' hartspier werd door een speersteek doorboord. Dit betekent, dat de normale hartactie ophoudt, terwijl er hoogstens nog enige tijd een zeer onregelmatig en krampachtig trekken van deze spier mogelijk is. Daarna treedt stilstand op. Het hart heeft dus wel degelijk stil gestaan. Bij de openbaring, dat het hart wel bleef kloppen, aan een jong soldaat in 1947 vraag ik mij af, hoe het komt, dat nooit voordien een dergelijke openbaring werd gedaan. Ik stel dit verhaal op gelijke hoogte met de, eveneens in Duitsland gestelde "bewijzen", dat Jezus geen jood geweest zou zijn.

Het bloed op de lijkwade. De "wassing" zal bestaan hebben in een afsponzen van het lichaam. Aanwezige bloedstolsels zouden daarom de doek bebloed kunnen doen uitzien na enige tijd, zonder dat van een feitelijke bloeding sprake geweest hoefde te zijn. Indien Jezus echter "uit den dode opgestaan" is in hetzelfde lichaam, waarin wij horen, dat hij begraven werd, dient men het volgende te bezien. Een stilstand van de bloedsomloop van zelfs maar een uur in het Palestijnse klimaat, zou de hersens hebben aangetast en zo een "opstanding" van een volwaardige mens onmogelijk hebben gemaakt. Nemen wij de dood aan, dan moeten wij dus ook aannemen, dat de herrezen Jezus niet in het oorspronkelijke lichaam, maar in een daaraan gelijkzijdig en mogelijk uit de bestanddelen van het oude opgebouwde nieuw lichaam zich aan de leerlingen toonde. Gezien ons onderzoek naar het leven en de dood van Jezus, menen wij deze laatste stelling als de juiste te moeten aanvaarden.

Als de paus dit alles heeft overdacht, zal hij een onderzoek van de lijkwade niet afgewezen hebben uit angst, dat de dood van Jezus niet feitelijk is geweest, maar mogelijk wel, omdat er enige twijfel bij hem of anderen bestaat aan het "echt zijn" van de wade. De stellingen in het genoemde boekwerk zijn overigens allesbehalve nieuw. Al in 753 werd, bij wat wij nu de islamieten noemen, twijfels aan de werkelijke dood van Jezus tot uiting gebracht en werd een verder leven in een ander land gesuggereerd.

Vraag: Mij valt op, dat vele mensen van verschillende leeftijden de laatste tijd dezelfde lichamelijke kwalen en klachten vertonen. Deze doen zich gedurende enkele dagen of zelfs enkele uren van de dag voor en verdwijnen daarna weer, zoals lichte duizelingen, evenwichtsstoornissen, koud en warm worden zonder redenen. Wat is de oorzaak? Radioactiviteit, luchtverontreiniging of kosmische stralingen, waarmee men niet in harmonie is? Wat is hiertegen te doen?

Antwoord: Dergelijke verschijnselen treden wel plaatselijk op, maar zelden of nooit over uitgestrekte gebieden. Wij kunnen aannemen, dat in de laatste tijd de gevoeligheid van vele mensen, jong en oud, is vergroot door de toch heus wel aanmerkelijke vergroting van radioactiviteit - niet zozeer in de atmosfeer, maar hoofdzakelijk in de bodem en bodemproducten, vooral de gevoeligheid van het zenuwstelsel blijft hierdoor groter te worden, zodat luchtverontreiniging, maar vooral de lawaafactor een zeer grote rol gaan spelen bij gevoelens van behagen en onbehagen. Dezen zullen veel sterker dan normaal invloed hebben op de mensen. Het zijn dus over het algemeen "psychische" verschijnselen, veroorzaakt door fysieke factoren in de omgeving, die als reactie een ontkennen van de moderne wereld en haar verschijnselen ten gevolge hebben, met als resultaat: braakneiging, duizelingen, pijnen in de hartstreek, de nekstreek. Storingen in de zintuigen en het evenwicht komen bij langer aanhoudende storingen van buitenaf wel voor. Daarnaast zien wij in vele gevallen en aanhoudend, tot enige tijd na opheffing van de storingen, vermoeidheid, variaties in lichaamstemperatuur en tintelingen in de extremiteiten. Hiertegen is misschien wel iets te doen, maar praktisch is dit niet. Zoek een omgeving, bv. een atol in de stille oceaan, waar u van veel frisse zeelucht kunt genieten en geen uitingen van de moderne maatschappelijke beschaving bestaan. Lees geen kranten, leef gemakkelijk en vrolijk zonder u ergens iets van aan te trekken. U zult dan dergelijke klachten niet meer kennen. Is dit onmogelijk, tracht dan zoveel mogelijk stilte, rust, ontspanning te vinden en hoedt u voor ergernis, welke dan ook.

Vraag: Gaarne uw oordeel over verschillende niet bijbelse bronnen van gegevens over het leven van Jezus zoals het Evangelie van Thomas, de z.g. Christusuitspraken, het Evangelie der 12 en de Pistis Sofia. Zijn er nog meer dergelijke bronnen?

Antwoord: Wij mogen al dergelijke geschriften, waarvan er vele zijn, samenvatten onder de naam apocriefen. Het zijn geschriften over 'Jezus' leven, die ontstonden kort voor of na het tot stand komen van de algemeen aanvaarde evangeliën. Wij mogen aannemen, dat de schrijvers van deze verhalen, evenals de evangelisten, het leven van Jezus vanuit een zeer persoonlijk en vaak ook zeer eenzijdig standpunt benaderden. Volgens mij is het dus aanvaardbaar deze geschriften als een aanvulling op elkander te zien. Elk van hen afzonderlijk beschouwende en als vergelijkingsmateriaal een van de geschriften stellende boven de anderen - zelfs een der erkende evangeliën - zal men komen tot een onjuist beeld. Men zal namelijk onderkennen, dat er, naast vele overeenkomsten, toch ook zeer vele en vaak beslissende verschillen in deze geschriften aanwezig zijn. Bedenk, dat ook de evangeliën Jezus niet weergeven, zoals hij was, maar zoals hij na enige tijd de mensen toescheen. Er waren vooral in de ontwikkelingsperioden van het christendom vele mensen, die Jezus op een geheel eigen wijze beleefden, zagen, en zo zijn leven ter bevestiging van hun eigen inzichten eenzijdig weergaven.

Vraag: Hoe moeten wij ons de overgang voorstellen van iemand, die niet gelooft, geen godsdienst heeft en niet aan een leven na de dood gelooft?

Antwoord: M.a.w., hoe stellen wij ons de overgang voor van iemand, die wel in eigen menselijke waarde, maar verder eigenlijk in niets gelooft? Wel, dat is voor zo iemand een overrompelende, maar toch wel vreugdige gebeurtenis. Hij ontdekt immers, dat hij wél voort bestaat. Zelfs dan zal hij niet onmiddellijk aan een God gaan geloven, maar na enige verwarring zal hij wel toe moeten geven, dat er meer is in het leven, dan hij tot dan toe heeft gedacht, ook in zijn eigen bestaan. Als deze mens in eigen leven redelijk juist en volgens eigen besef rechtvaardig heeft gehandeld, zodat hij niet uit de ervaring van een geestelijke wereld wordt weggedrukt door een gevoel voor gek te staan of een verwerpen van anderen, waardoor hij weigert contact op te nemen met anderen, zal hij zijn leven in de geest normaal continueren, zoals elke mens dit doet.

Vraag: Kunt u ons enigzinds verklaren, hoe de Heer der Wereld er uit ziet?

Antwoord: Moeilijk. Ik kan u ook niet beschrijven, hoe een cycloonachtige werveling van electronen er uitziet, ofschoon ook daarin een eigen bewustzijn kan bestaan. Dit is eenvoudig niet mogelijk. Elke poging om een menselijk beeld of een menselijke voorstelling aan iets dergelijks te geven, is misleiding. Vandaar dat ik aan uw verzoek geen gevolg kan geven.

Vraag: Ik kan wel geloven in een eeuwige zaligheid, maar niet in een eeuwige verdoemenis. Kan God zo wreed zijn?

Antwoord: Ik geloof, dat het begrip eeuwig bij de meeste mensen reeds op zich een oorzaak van misverstanden is. Eeuwig is een toestand van zijn, waarin niet alleen de tijd geen invloed heeft, maar een toestand, waarin de tijd als geheel in het Ik voor het ik omvat wordt. Dit houdt in, dat eeuwige zaligheid zowel als eeuwige verdoemenis alleen mogelijk zijn, wanneer zij alle voorgaande fasen van het bestaan omvatten. Zij houden geen nieuwe fase van bestaan in, maar zijn slechts een algehele beleving en erkenning van het eigen wezen. God verdoemt niet, God veroordeelt niet. Zodra een mens ertoe kan komen zichzelf te aanvaarden, zoals hij is geweest en daarnaast God, zover hij deze erkennen kan, eveneens aanvaardt, zoals deze zich aan hem openbaart, zich voor hem uit, is er sprake van eeuwige zaligheid. Zaligheid of verdoemenis hebben dus niets te maken: met een placering in de eeuwigheid of de ruimte, maar beschrijven slechts een benadering van het Ik tot zijn en ruimte. Ik stel daarom: God oordeelt en veroordeelt niet. Hoewel de potentie van zaligheid en verdoemenis eeuwig zal bestaan, is de mens daaraan dus nimmer voor eeuwig gebonden.

Vraag: Kunt u ons uitleggen, wat antimaterie is?

Antwoord: Antimaterie is materie waarin de eigenschappen van rotatie, veldvorming en de spin van de kleinste delen op zich tegengericht is aan de veld- en rotatieverhoudingen in uw eigen materie. Een ontmoeten van deze beide materiesoorten zal dan ook resulteren in een opheffen van de bindende veldverhoudingen in beide materiedelen, wat weer een explosief vrij worden van de in veld en materie aanwezige krachten ten gevolge heeft.

U vindt het moeilijk? Toch is het in wezen eenvoudig. Zowel de eigen draaiing of spin als de werking op andere delen van de deeltjes antimaterie is dus tegengesteld aan de in de door u gekende materie bestaande verhoudingen. Het veld, dat gegenereerd wordt en aardbepalend is voor de materie, kan dus in het ene geval vergeleken worden met een noordpool van een magneet, terwijl bij antimaterie sprake is van een zuidpool. Zijn beide polen even sterk, dan zullen zij elkaars werking opheffen. Als één van hen een last draagt, zal deze dus vallen. Ongeveer op dezelfde wijze zal bij een ontmoeting tussen materie en antimaterie de bindende kracht van gelijksoortige massa worden opgeheven, zodat zelfs de kleinste delen in hun bestanddelen uiteenvallen. Het gevolg is een zeer sterke ontlading van energie, gepaard gaande met een vaak zeer sterke straling bestaande uit de allerkleinste deeltjes, die zich met grote versnelling verwijderen van elkander. Vanuit menselijk standpunt kan men dan wel spreken van harde radiatie. Ik zou over dit onderwerp wel een gehele avond kunnen spreken. Ik meen echter, dat antimaterie in verband met de vraag al voldoende gedefiniëerd is.

Vraag: De Heer der Wereld verwerpt het kwaad bij de mensen, bestaat er dan geen kwaadaardigheid bij de natuurgeesten! Zo ja, hoe wordt dit dan aanvaard door de Heer der Wereld?

Antwoord: De Heer der Wereld verwerpt de disharmonie onder de mensen, niet datgene, wat de mensen kwaad noemen. Verder is een natuurgeest nimmer "kwaadaardig", maar reageert volgens zijn aard op de omstandigheden van het ogenblik. Er is bij de doorsnee natuurgeest dus geen sprake van een werkzaam geheugen van zo grote kwaliteit als bv. de mens bezit. Het gevolg hiervan is, dat de natuurgeest steeds reageert op de omstandigheden zelf en volgens eigen natuur, zonder daarbij rekening te houden met voorgaande en komende situaties of de reacties, die door zijn optreden bij anderen zullen worden opgewekt. Het zijn deze eigenschappen, die het optreden van natuurgeesten in mensenogen misschien kwaadaardig doen schijnen, ofschoon de natuurgeest nimmer ingaat tegen een eigen besef van beter en zo nimmer disharmonisch is met zichzelf. Laat mij ten slotte nog opmerken, dat kwaadaardigheid nimmer alleen gelegen kan zijn

in een actie, maar altijd een intentie vereist, die met de actie verborgen is en de waarde - niet de aard - daarvan bepaalt. Ontbreekt de intentie tot het kwaad, dan kunnen wij misschien spreken van een ongewenste ontwikkeling of iets, wat in onze ogen kwade gevolgen heeft, maar niet van kwaadaardigheid.

Vraag: Wat is een mysterieplaneet?

Antwoord: Heel eenvoudig: een planeet, die een mysterie is, omdat de mensen er zo weinig van weten, dat het niet eens zeker is, of zij bestaat en zo ja, hoe zij bestaat, welke eigenschappen zij precies heeft, enzovoort enzovoort, terwijl men al evenmin zeker is van de materie, waaruit zij bestaat, de plaats, waarop zij werkelijk zich bevindt. Met als het ware een mysterieplaneet is een planeet, waarvan men de werkelijke waarde en baan niet kent, ofschoon men wel aanneemt, dat bepaalde eigenschappen en een bepaalde baan voor deze planeet bestaan. Waaraan ik nog toe moet voegen, dat sommige van dergelijke mysterieplaneten op een stoffelijk niet aanvaardbare wijze wel ervaren en berekend kunnen worden en als zodanig in het innerlijk van de mens een vaste plaats en betekenis kunnen hebben, zonder dat deze betekenis in de werkelijkheid kenbaar of uitdrukbaar zal zijn.

Vraag: Wat is de Wessacvallei, waar ligt zij, komen er ook aardse mensen?

Antwoord: De Wessacvallei is genoemd naar het riviertje, dat er doorheen stroomt. Dit riviertje verenigt zich met vele andere stromen en vormt uiteindelijk de bovenloop van de Ganges. Het dal zelf ligt aan de voet van de Karakorum en was nimmer zeer toegankelijk, ofschoon de sherpas er wel kwamen en in het dal enkele dorpen zich bevonden. Hier kwam men oorspronkelijk tezamen in stof en geest om bepaalde plechtigheden te vieren. De naam van de vallei is toen overgenomen om de plechtigheid aan te duiden en uiteindelijk ook de bijeenkomsten, die daarop volgden. De plaats van het Wessacdal is dan ook in deze dagen niet meer bepalend voor de plaats, waar de Wessacbijeenkomsten worden gehouden. Als men in deze dagen de naam Wessac gebruikt, gaat het dus om een aanduiding van de plaats op aarde, waarop deze bijeenkomsten plaats vinden. Mensen kunnen daarbij stoffelijk aanwezig zijn en zullen daarbij in bepaalde gevallen ook wel degelijk lichamelijk tegenwoordig zijn. Men kan echter ook in de geest aanwezig zijn, bijvoorbeeld door uittreding, of uittreding onder geleide. Men zou ook in de stof kunnen gaan, maar op het ogenblik zou dit bv. vanuit Nederland betekenen: een boottocht van rond 20 dagen, vervolgens een tocht ten dele met een kleine spoorlijn en verder, met muilezels van rond 4 weken, terwijl het laatste stuk te voet moet worden afgelegd en voor een geoefende wandelaar toch wel rond 7 dagen zal vergen. Het is dus niet erg praktisch, zich lichamelijk daarheen te begeven, tenzij er een dringende reden voor bestaat.

Vraag: Doet leeftijd er iets toe bij het magnetiseren? Na het 60ste levensjaar, wanneer de krachten af beginnen te nemen, zouden de helpers in de geest geen gebruik meer van een genezer willen maken

Antwoord: Zolang de mogelijkheid bestaat een kracht op redelijke wijze via een persoon naar een patiënt te voeren, zal daarvan gebruik worden gemaakt, ongeacht de leeftijd. Wel neemt eigen magnetisme af. Ook zal bij vele ouden van dagen de instelling niet meer voldoende juist zijn. Dan zal men van zo iemand uit de aard der zaak ook geen gebruik meer kunnen maken als middel om krachten door te geven. Wat eigen zogenaamde dierlijk magnetisme betreft, kan worden gezegd, dat al rond 40 à 45-jarige leeftijd een vermindering van vermogens optreedt. Tijdens de overgang zal de kracht vaak nil zijn. Daarna leeft zij wel weer wat op, maar is zelden voldoende om medemensen daarmee nog goed te behandelen en te genezen. Waar echter geestelijke krachten op harmonische wijze aanwezig zijn of mede aanwezig zijn, hoeft de leeftijd geen invloed op het werk te hebben.

Ten laatste nog het volgende. Daar u veel belangstelling toonde voor deze vragenrubriek stel ik voor, om een volgende vragenrubriek te houden op de derde vrijdag in juli en wel weer gedurende het tweede deel van de bijeenkomst.

Hiermede dank ik u voor uw belangstelling en wens ik u een goedenavond.

d.d. 20 mei 1966

